

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 251

гр. Пловдив, 18.10.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
закрито заседание на осемнадесети октомври, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Величка П. Белева

като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно частно търговско
дело № 20215001000801 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 278 във вр. с чл. 274, ал.1, т.2, вр. чл.
248, ал.3, изр.3 от ГПК.

Обжалвано е определение № 21 666/12.07.2021 г., постановено по т.д. №
87/2020 г. на ОС-К. по реда на чл. 248 от ГПК, с което окръжният съд осъжда
„Т. г.ООД-гр.К. да заплати на Фондация „Л.“-гр.П. направените по делото
като ответник разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4 000 лв.

Жалбоподателят „Т. г.ООД-гр.К. моли определението да бъде отменено
като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в частната
жалба с вх. № 21 090/26.07.2021 г.

Ответникът по частната жалба Фондация „Л.“-гр.П. моли тя да бъде
отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в отговор с вх. №
212673/1.10.2021 г. Претендира за присъждане на разноски за въззивното
производство по частната жалба.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на
обжалвания акт във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя,
прецени обстоятелствата по делото и намери за установено следното:

Производството по т.д. № 87/2020 г. е образувано по подадената на

14.10.2020 г. искова молба от „Т. г.ООД-гр.К. против ЕТ“С.-С. Г.“ (в несъстоятелност)-гр.К. и Фондация „Л.“-гр.П. при участие на синдика на ЕТ“С.-С. Г.“ (в несъстоятелност)-гр.К., с която е предявен иск с правно основание чл. 694,ал.2,т.2 от ТЗ за признаване за установено спрямо двамата ответници и синдика съществуване на вземане на ищеца от обявения в несъстоятелност ЕТ в размер общо на 144 759,93 лв., което вземане дружеството-ищец като кредитор е предявило в производството по несъстоятелността на ЕТ, то е било прието от временния синдик, било е подадено възражение от кредитора Фондация „Л.“-гр.П. и с определение на основание чл. 692,ал.4 от ТЗ съдът е изключил от списъка на приетите вземания това вземане.

На 19.01.2021 г. ответникът Фондация“Л.“-гр.П. е подал чрез пълномощник адвокат И. Д. отговор на исковата молба, в която е заявено и искане за присъждане на разноски, включително за адвокатско възнаграждение, като към нея е представено пълномощно от фондацията за адвокат Д.. На 25.03.2021 г. от ответната фондация е подаден чрез адвокат Д. отговор на допълнителната искова молба.

На 31.05.2021 г. от фондацията чрез адвокат Д. е подадена с вх. № 211855 молба, с която е поискано на основание чл. 218 от ГПК във вр. с чл. 694,ал.4,изр.2 от ТЗ тя да бъде конституирана като трето лице-помагач на ответника ЕТ“С.-С. Г.“ (в несъстоятелност)-гр.К. вместо като главна страна-ответник по предявения от „Т. г.ООД-гр.К. установителен иск по чл. 694,ал.2,т.2 от ТЗ, тъй като нормата на чл. 694,ал.4 от ТЗ в нейната актуална редакция предвижда участие на кредиторите с приети вземания в производството по икове по чл. 694,ал.2 от ТЗ като трети лица, а не като главни страни.

На 2.06.2021 г. окръжният съд постановява определение № 21 579, с което прекратява производството по делото в частта относно предявяването на иска срещу Фондация „Л.“-гр.К. и конституира фондацията като трето лице-помагач на ответника ЕТ“С.-С. Г.“ (в несъстоятелност)-гр.К.. В мотивната част на определението окръжният съд посочва, че фондацията като досегашен ответник има право на разноски, но предвид липсата на доказателства за направени такива приема, че разноски не следва да се

присъждат на този ответник. Определението е съобщено на страните, не е обжалвано и е влязло в сила на 30.06.2021 г.

За определението на съда от 2.06.2021 г. фондацията е уведомена на 10.06.2021 г. и на 14.06.2021 г. подава молба до съда на основание чл. 248,ал.1 от ГПК с молба то да бъде изменено относно разноските, като на фондацията се присъди на основание чл. 78,ал.4 от ГПК сумата 4 000 лв. за изплатено адвокатско възнаграждение. С молбата се твърди, че определението е постановено в закрито заседание, преди даване ход на устните състезания и фондацията не е могла да представи доказателства за направените разноски, присъждане на които е претендирала още с отговора на исковата молба, като защитата е осъществена чрез представянето на отговорите и в първото по делото открито съдебно заседание. Представя договор за правна помощ от 15.01.2021 г., съгласно който е изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 4 000 лв. Съдът е разпоредил на 17.06.2021 г. препис от молбата да се изпрати на ищеца „Т. г.ООД-гр.К., той е получен на 29.06.2021 г. и от дружеството не е подаден отговор.

На 12.07.2021 г. окръжният съд постановява обжалваното сега определение, с което посочва, че с определението си от 2.06.2021 г. е приел, че ответната фондация има право на разноски, но такива не са присъдени поради липса на доказателства за направени разноски. Съдът преценява, че молбата за изменение на определението в частта за разноските е основателна, тъй като съгласно договора за правна помощ от 15.01.2021 г., преди постановяването на определението за прекратяване на делото спрямо нея като ответник, фондацията е заплатила на адвоката в брой сумата 4 000 лв.

За определението на съда от 12.07.2021 г. осъденият да заплати разноските ищец „Т. г.ООД-гр.К. е уведомен на 20.07.2021 г. и на 26.07.2021 г. подава частната жалба до апелативния съд. С нея жалбоподателят твърди, че определението противоречи на чл. 694,ал.7 от ТЗ, тъй като в случая предявеният от дружеството иск не е отхвърлен, а определението на съда за прекратяване на производството спрямо фондацията като ответник не е влязло в законна сила. Твърди, че приетото от съда възнаграждение на процесуалния представител на фондацията е прекомерно и противоречи на разпоредбата на чл. 7,ал.2,т.5 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните

размери на адвокатските възнаграждения. Заявява, че фондацията няма правен интерес да участва в производството по делото нито като ответник, нито като трето лице-помагач, тъй като вземането ѝ към обявления в несъстоятелност ЕТ в размер на 8 000 лв., прието в производството по несъстоятелността, не съществува поради изплащането му на 30.03.2021 г. от трето за производството по несъстоятелността лице (Г.С.Г.) и получаването му от страна на фондацията, след което на основание чл. 74 от ЗЗД това лице встъпва в правата на фондацията, неговото вземане е било прието от синдика на ЕТ“С.-С. Г.“ (в несъстоятелност)-гр.К. и включено в допълнителен списък на приетите от синдика вземания на основание чл. 688,ал.3 от ТЗ, обявен в ТР. Счита, че противоречи на закона и на логиката фондацията да получи разноски по делото, които е направила, след като паричното задължение на ЕТ“С.-С. Г.“ (в несъстоятелност)-гр.К. към нея е било изпълнено.

С отговора на частната жалба ответникът по нея Фондация „Л.“-гр.П. възразява, че неоснователно жалбоподателят твърди обжалваното определение да е в противоречие с чл. 694,ал.7 от ТЗ. Заявява, че разпоредбата видимо е относима към заплащането на ДТ за разглеждане на исковото производство и не се отнася за направените разноски в самото производство, включително такива за адвокатски възнаграждения, поради което аргументът, че искът още не е отхвърлен и затова не следва да се присъждат разноски е неоснователен. Заявява, че неоснователно жалбоподателят възразява за прекомерност на заплатеното от фондацията адвокатско възнаграждение, тъй по делото са изготвени отговори на исковата молба и на допълнителната искова молба, проведени са съдебни заседания и заплатеното адвокатско възнаграждение съответства на извършената защита по делото. Заявява, че съгласно чл. 7,ал.2,т.5 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуалното представителство по делото при интерес от 100 000 лв. до 1 000 000 лв., в случая 144 759,93 лв., минималното възнаграждение е в размер на 4 425,19 лв., а заплатеното е в по-нисък размер – 4 000 лв. Заявява, че изложените от жалбоподателя твърдения за липса на правен интерес за фондацията да участва в производството са ирелевантни и неоснователни. Посочва, че жалбоподателят като ищец е насочил исковата молба и срещу фондацията като ответник, били са ѝ изпратени преписи от исковата молба и от

допълнителната искова молба, подавани са отговори, провеждани са съдебни заседания с участието на фондацията като ответник, като обстоятелството, че впоследствие производството по отношение на фондацията в качество на ответник е било прекратено, не може да се вмени в нейна вина. Посочва, че отговорността за разноските е обективна, като нормата на чл. 78,ал.4 от ГПК е изрична. Заявява, че и при приемане изплащането на вземането на фондацията от Г.Г. да има правно значение за настоящото производство, то е извършено след като фондацията е направила разходи за процесуално представителство и защита. Посочва, че договорът за правна помощ и заплащането на адвокатското възнаграждение са от дата 15.01.2021 г., а паричният превод от Г. е от 30.03.2021 г. Позовава се на разпоредбата на чл. 78,ал.4 от ГПК. Заявява, че в случая разноските са направени след получаване на препис от исковата молба и преди ответникът да е уведомен за прекратяване на производството и следва да се присъждат всички разноски, направени от ответника, независимо от това в кой момент се прекратява производството, дали в първо по делото съдебно заседание или на по-късен етап.

Съгласно нормата на чл. 248,ал.1 от ГПК в срока за обжалване съдът по искане на страните може да допълни постановеното решение в частта му за разноските. В случая на 2.06.2021 г. окръжният съд е постановил определение за прекратяване на производството по делото спрямо фондацията като ответник по иска с правно основание чл. 694,ал.2,т.2 от ТЗ без да присъди разноски, които са били поискани от тази страна още с отговора на исковата молба, за което определение тя е уведомена на 10.06.2021 г. и на 14.06.2021 г. заявява искането за допълване на това определение с присъждане на разноски в размер на 4 000 лв. за платеното адвокатско възнаграждение в полза на фондацията и в тежест на ищеца. Несъмнено е, че съгласно разпоредбата на чл. 78,ал.4 от ГПК ответникът има право на разноски и при прекратяване на делото. Определението за частичното прекратяване на производството по делото спрямо ответната фондация не е било обжалвано и е влязло в сила на 30.06.2021 г., преди датата на постановяването на определението по чл. 248,ал.1 от ГПК – 12.07.2021 г., поради което неоснователно жалбоподателят твърди то да не е влязло в законна сила. Нормата на чл. 694,ал.7 от ТЗ е неприложима за случая, тъй като тя не съдържа уредба относно въпроса за

отговорността за разноските при прекратяване на производството, какъвто е настоящият, в който приложимата разпоредба е нормата на чл. 78,ал.4 от ГПК. Неоснователно е затова позоваването на жалбоподателя на тази разпоредба с твърдение, че тя е нарушена и това обосновава неправилност на обжалваното определение. Жалбоподателят като ищец претендира да се установи съществуването на негово вземане в общ размер 144 759,93 лв., поради което изчисленото съобразно нормата на чл. 7,ал.2,т.5 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за случая минимално адвокатско възнаграждение е в размер на 4 425,20 лв., поради което е очевидно, че заплатеното в размер на 4 000 лв. не противоречи на тази норма и не е прекомерно, както неоснователно твърди жалбоподателят. Обстоятелството дали фондацията има правен интерес да участва по делото като ответник или като трето лице след извършено от трето лице изплащане на 30.03.2021 г. на приетото в производството по несъстоятелността нейно вземане, което плащане е прието от страна на фондацията, е без правно значение за отговорността на направеното на 15.01.2021 г. плащане на адвокатското възнаграждение, тъй като адвокатската защита е ангажирана и осъществяването ѝ е започнало несъмнено след подаването на исковата молба на 14.10.2020 г. и е продължило до прекратяването на производството спрямо фондацията като ответник по иска с определението от 12.07.2021 г. Обстоятелството, че междувременно фондацията е получила плащане на своето вземане, прието в производството по несъстоятелността, несъмнено не е обстоятелство, което да обосновава неприложимост на нормата на чл. 78,ал.4 от ГПК, която касае присъждането на безспорно направените от фондацията като ответник разноски в производството по иска с правно основание чл. 694,ал.2,т.2 от ТЗ. Установява се следователно, че частната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното определение като законосъобразно, правилно следва да бъде потвърдено.

От фондацията като ответник по частната жалба с подадения на 1.10.2021 г. се претендира за присъждане в нейна полза и в тежест на дружеството-жалбоподател на разноски за настоящото производство пред апелативния съд. С оглед отхвърлянето на жалбата направени разноски се дължат съгласно чл. 78,ал.3 от ГПК. Видно от представения с отговора

договор за правна помощ от 24.09.2021 г., за защитата по частната жалба е заплатено в брой от фондацията адвокатско възнаграждение в размер на 3 000 лв. Жалбоподателят не е запознат с този отговор и с договора, но тъй като съдът следва да се произнесе съгласно чл. 81 от ГПК относно така претендираните разноски, то следва сумата сега да бъде присъдена така, както е претендирана.

Съгласно нормата на чл. 274, ал.3, т.2, предл.1 от ГПК и съгласно ТР №5/12.07.2018 г. на ВКС по тълк.д. № 5/2015 г., ОСГТК съдът сега ще посочи, че настоящото определение подлежи на касационно обжалване.

С оглед на гореизложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 21 666/12.07.2021 г., постановено по т.д. № 87/2020 г. на ОС-К. по реда на чл. 248 от ГПК, с което окръжният съд осъжда „Т. г.ООД-гр.К. да заплати на Фондация „Л.“-гр.П. направените по делото като ответник разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4 000 лв.

ОСЪЖДА „Т. г.ООД-гр.К., ул.“С.“, бл.8, вх.Б,ет.2,ап.21, ЕИК ... да заплати на Фондация „Л.“-гр.П., бул.“....“162, ЕИК ... сумата 3 000 лв. – разноски за производството пред апелативния съд за платено адвокатско възнаграждение.

Определението може да се обжалва с касационна частна жалба от страните при условията на чл. 274, ал.3, т.2, предл.1 от ГПК в едноседмичен срок от връчване на съобщението за постановяването му заедно с препис от него.

Да се върне на Окръжен съд-К. неговото т.д. № 87/2020 г. без ч.в.т.д. № 801/2021 г. на АС-Пловдив, като при необходимост за предприемане на действия от апелативния съд по ч.в.т.д. № 801/2021 г. на АС-Пловдив ще бъде изискано от окръжния съд да изпрати копие на т.д. № 87/2020 г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____